

En rookies bekendelser af Claus Bille

Tour de Gundeåen! Hvorfor nu det?

Nu har jeg været hyggeroer i over 10 år. Ikke over 300 km om året og så skulle jeg kunne klare 42 km eller ca. 15 % af mit normale antal km om året på een dag?

Glem det! På den anden side var min teknik blevet bedre. Jeg har købt en ny pagaj og ny svømmevest, så hvorfor ikke?

Tilmeldingen var på plads i forsommer, så nu kom det væsentlige spørgsmål. Hvor meget skal jeg træne?

Skulle jeg gå efter en Kenneth eller en Viggo model?

Det blev, hvad jeg havde tid og mulighed for. Tilmeldingen medførte, at jeg for første gang kom på tur til Dæmningen ved Alrø og Sondrup Strand. 31 km minder da lidt om TDG's 42 km.

Jeg mærker trætheden på min første lange tur. På vejen hjem væltede jeg ved Guldkysten. På hovedet i flere brandmænd og en svømmetur ind til kysten. Ubemærket for mig var Viggo med følge bag ved mig, da det skete. Viggo spurgte venligt, om jeg var ved at øve mig i bjergning eller om jeg havde brug for hjælp. Det blev til en makkerhjælp i fin stil.

Efter turen kom tvivlen igen. Var det nu en god ide med TDG? Efter en snak med flere erfarne roere blev jeg beroliget. Der er jo medstrøm. Op til 3 – 5 km/time hjælp. Så det var ikke om mine arme kunne klare turen, men om rumpen kunne.

Så blev det den 08. september.

Bilen blev pakket. Kajakker på anhængereren. Sanne var med som hold-ved-montør. Det kunne ikke undgå at blive en god dag. Og dog!

Da vi kom til Ans, regnede det og det forsatte det med. At gøre klar til sin første TDG i regnvejr føles ikke som den bedste opstart.

Så var det tid til at komme på vandet. Jeg havde valgt at starte bagerst, så jeg ikke lå i vejen for dem, der ville frem. Jeg ved ikke, om det var nervøsitet eller et ændret balancepunkt i kajakken, men jeg havde hele tiden en fornemmelse af, at det var et spørgsmål om tid, inden jeg væltede.

Regnen stoppe, da vi startede, så jeg havde fået for meget tøj på til turen over Tange Sø. Overbæringen blev brugt til at få ro på, tage anorakken af, får en energi bar og hilse på andre fra Horsens.

Så kom åen☺ Et stykke af vejen fulgte jeg med flere roere fra Horsens. Der var plads til skønsang, snak og grin. Jeg måtte dog stoppe ved en bro, da mit siddeunderlag ikke lå rigtigt. Så jeg var efterfølgende på egen hånd.

Så jeg fik lært helt alene, at når man holder en pause for at spise lidt eller drikke, driver man fint med strømmen. Problemet er dog, at kajakken helst vil ligge på tværs.

At gå tæt på bredden i indersiden af et sving ikke er en fordel. Der er ingen strøm og masser af bevoksning i vandet.

Men jeg kom fremad og blev overhalet af flere roere. Der kom 4, bl.a. ungdomsroere i perfekt diamantformation. Smukt syn, men hvordan kan så lette roere i så smalle kajaker lave så mange bølger?

Jeg var ved at nærme mig Langå og følte mig godt tilpas. Skulle jeg stoppe i Langå eller ro videre?

Min numse vandt debatten. Det blev til 20 min tiltrængt strækkeben, lidt suppe og en snak med Horsens support crew.

På vandet igen og det sidste stykke til Randers. Ca. 6 – 8 km før Randers stødte jeg på Benny, som efter pausen i Langå var startet ca. 5 min før mig. Jeg hilste glad, og fik et blik fra en meget træt mand igen.

Der var udsolgt fra Bennys side, så jeg beslutte at følges med ham resten af turen.

Så der var atter plads til skønsang, snak og grin.

Så kom målet i Randers. Sanne var lige kommet til målområdet og tog imod mig. Jeg vil lige indskyde, at Benny og jeg ikke blev nævnt ved navn, da vi kom over målstregen. Et lille minus på en god tur.

Op på land og snakke med de øvrige som var kommet igennem de 42 km og vente på vores deltagere på 70 km. Det var gået godt. Numsen og jeg havde overlevet 😊

Jeg fik en grund mere til, hvorfor det var en god ide med at ro TDG.

Det fællesskab, vi har i klubben, føltes endnu stærkere, der på græsplænen i Randers ved kanten af Gudenåen. Det var en god følelse.

Så jeg er klar til TDG 2019.

Nu ved jeg, hvad der venter, og hvad jeg kan klare.

Claus Bille